

Barbara Czerska, Alicja Balowa

Świątniki, pow. Wrocław. Stanowisko 3

Informator Archeologiczny : badania 2, 308-309

1968

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

SWIATNIKI, pow. Wrocław
Stanowisko 3

Katedra Archeologii
Uniwersytetu Wrocławskiego

Badania prowadziły dr Barbara Czerska i mgr Alicja Balowa. Finansował Uniwersytet Wrocławski. Drugi sezon badań. Osada wczesnośredniowieczna /XII-XIII w./ i wpływów rzymskich; ślady osadnictwa z okresu lateńskiego.

Prace wykopaliskowe były kontynuacją badań prowadzonych w 1957 r.

Stanowisko położone jest na północny wschód od wsi Świątniki, na niewielkim wzniesieniu w odległości ok. 1000 m na wsch. od szosy prowadzącej z Sobótki do Jordanowa i ok. 300 m na półn. od strumyka przepływającego przez wieś. W br. badania prowadzono w odległości ok. 2 m w kierunku zachodnim od brzegu piaskowni, nawiązując do terenu badań z roku 1957. Powierzchnia wykopów wynosiła 2 ary. Odkryto na nim 6 jam, jedno palenisko oraz ślady 23 słupów. Zawartość kulturową jam stanowiła głównie ceramika wczesnośredniowieczna, charakterystyczna dla XII-XIII w. oraz fragmenty naczyń kultury przeworskiej od późnego okresu lateńskiego po okres wpływów rzymskich. Próbę określenia funkcji jam i słupów można będzie podjąć przy pełnym opracowaniu wyników badań.

Na podstawie prac przeprowadzonych w 1957 i w roku bieżącym można stwierdzić, że osada wczesnośredniowieczna nawarstwiła się na obiekty wcześniejsze, pochodzące z okresów wyżej wymienionych.

Z uwagi na to, iż badana osada została najprawdopodobniej w znacznym stopniu zniszczona w trakcie eksploatacji piasku, a odsłonięta część jest raczej peryferią osady, nie przewiduje się

tu dalszych badań.

SWIELUBIE, pow.Kołoźbrzeg
Stanowisko 2

Zakład Archeologii Wielkopolski i Pomorza IHKM PAN
w Poznaniu

Badania prowadził dr W. Łosiński. Finansował
IHKM PAN. Czwarty sezon badań. Cmentarzysko
wczesnośredniowieczne /IX w./.

Cmentarzysko składa się z powyżej 100 mogił. Zajmuje dwa wydłużone grzbiety wysoczyzny moreny dennej. Położone jest w sąsiedztwie dwóch grodzisk wczesnośredniowiecznych /Bardy, pow. Kołoźbrzeg, VII-IX/X w.; Swielubie, pow.Kołoźbrzeg, X w./, przebadanych w poprzednich sezonach wykopaliskowych.

W roku bieżącym badaniami objęto 8 kurhanów /nr 10, 10a, 19, 20, 24, 29, 30, 33/. Poniżej nasypów salegały groby ciałopalne z resztkami stosu w postaci plam intensywnej spaleniśny z materiałem kostnym i inwentarsem zabykowym. W niektórych mogiłach wystąpiły także pochówki ciałopalne wkopane w nasypy. U podnóża jednej z mogił odkryto grób szkieletowy. Wyposaźenie grobowe: ułamek monety arabskiej /750-800 r./, przepalony paciorek szklany, liczne przedmioty żelazne oraz fragmenty naczyń glinianych.

Tegoroczne badania dostarczyły dalszych ciekawych danych do zagadnienia obrzadku pogrzebowego w starszych fasach wczesnego średniowiecza na Pomorzu Zachodnim. Plastyczaniej rysuje się również kwestia struktury społecznej mieszkańców grodu w Bardach, położonego w sąsiedztwie cmentarzyska.